

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Václava Novotného a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci žalobce **B. d. a. s.**, zast. advokátem JUDr. Radomilem Ondruchem, se sídlem Šafaříkova 371/22, Praha proti žalovanému **Českému báňskému úřadu** se sídlem Kozí 4, Praha 1, za účasti **Města K. H.**, právně zast. advokátem JUDr. Petrem Kužvartem, se sídlem Za Zelenou liškou 967, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. 2112/01 ze dne 21. 8. 2001

t a k t o:

I. Rozhodnutí předsedy Českého báňského úřadu ze dne 21. 8. 2001 č. j. 2112/01 **s e z r u š u j e** pro vady řízení.

II. Rozhodnutí Českého báňského úřadu ze dne 29. 6. 2001 č. j. 1638/01 **s e z r u š u j e** pro nezákonnost.

III. Žalovaný **j e p o v i n e n** uhradit žalobci na nákladech řízení částku 4650 Kč k rukám právního zástupce žalobce ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

IV. Osoba zúčastněná na řízení, Město K. H., **n e m á** právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobou podanou dne 22. 10. 2001 u Vrchního soudu v Praze se žalobce (dříve „T. B. d. akciová společnost“) se domáhá zrušení rozhodnutí Českého báňského úřadu č. j. 1638/01 ze dne 29. 6. 2001 a rozhodnutí č. j. 2112/01 ze dne 21. 8. 2001 a současně žádá odložení vykonatelnosti těchto rozhodnutí. Žádost žalobce o odklad vykonatelnosti byla zamítnuta usnesením Vrchního soudu v Praze č. j. 6 A 107/2001- 46 ze dne 10. 5. 2002.

Protože řízení ve věci samé nebylo Vrchním soudem v Praze skončeno do 31. 12. 2002, byla podle ustanovení § 132 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní („s. ř. s.“), věc postoupena Nejvyššímu správnímu soudu k dokončení v řízení podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s.

Rozhodnutím žalovaného čj. 1638/01 ze dne 29. 6. 2001 zastavil správní orgán řízení o zajištění důlního díla vzniklého vyhledáváním a průzkumem výhradního ložiska Au a W rudy v k. ú. K. h. – š. N. Proti tomuto rozhodnutí byl podán rozklad, o němž rozhodl žalovaný rozhodnutím ČBÚ č. j. 2112/01 ze dne 21. 8. 2001 tak, že napadené rozhodnutí potvrdil. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu, v níž namítá jeho neodůvodněnost, když se žalovaný nevypořádal se všemi námitkami v rozkladu uvedenými a zejména skutečnost, že rozhodnutí vydal správní orgán, kterému toto rozhodnutí nepřísluší, neboť ust. § 38 odst. 5 zákona č. 61/1988 o hornické činnosti nelze v daném případě použít. Hodnocení správního orgánu, že jde o trvalé zastavení provozu v důlním díle, je dle jeho názoru v rozporu s ust. § 11 cit. zákona. Namítá dále, že správní orgán měl v případě, kdy žalobce nemohl odstranit veškeré nedostatky, k jejichž odstranění byl vyzván, přičemž důvody tohoto stavu ve vyjádření uvedl, přerušit řízení, což neučinil. Žalobce uvádí, že žádost byla opakovaně, ale vždy doplněna ve lhůtě a vždy byly rovněž předloženy doklady, které správní orgán požadoval, a to včetně dokladů o vyřešení střetu zájmů (viz § 17 odst. 2 zákona). Bylo na správním orgánu, aby sám hodnotil, zda střet zájmů vůbec existuje, když hlavní odpůrce, Město K. H. se vyjádřilo, že s plánem zajištění v podstatě souhlasí. Žalobce rovněž doložil doklady prokazující probíhající řízení o vyřešení střetu zájmů. Pracovník správního orgánu, který o rozkladu rozhodoval, prof. JUDr. Ing. R. M., měl být vyloučen z rozhodování pro jeho poměr k věci, vyjádřený v dopise ministru K. ze dne 8. 3. 2001, v němž předjímá výsledek řízení, dosud neskončeného. S námitkou podjatosti se správní orgán nikterak nevypořádal, když v rozhodnutí, které vydala osoba, jejíž podjatost byla namítána, pouze uvedl, že rozhodnutí bylo vydáno v souladu s názorem komise. Rozhodnutí správních orgánů nevycházelo ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu, čímž došlo k porušení ust. § 3 zákona č. 71/1967 Sb., správního řádu. Žalobce namítá nesprávný postup žalovaného, když tento opakovaně doručoval písemnosti pouze na adresu fyzické osoby JUDr. R. O., aniž uváděl označení – advokát., čímž porušil ust. § 48b o. s. ř. i ust. § 5 vyhl. č. 28/2001 Sb., kterou se stanoví poštovní podmínky základních služeb a základní požadavky kvality při jejich zajišťování držitelem poštovní licence. Na základě žalobních námitek, podložených citacemi odborných publikací požaduje žalobce, aby výše uvedená rozhodnutí žalovaného byla zrušena.

V písemném vyjádření ze dne 29. 3. 2002 žalovaný uvedl, že žalobce podal dne 2. 12. 1996 žádost o povolení hornické činnosti podle předloženého plánu zajištění. Protože předložená žádost byla neúplná, bylo řízení o povolení hornické činnosti – zajištění důlního díla štolý Naděje přerušeno. V průběhu let žalobce doplňoval různé poklady, přesto však dokumentace nebyla úplná. Dne 21. 5. 2001 převzal správní řízení vedené dosud před Obvodním báňským úřadem v Plzni Český báňský úřad, a to v souladu s ust. § 38 odst. 5 zákona č. 61/1988 Sb. Žalobce nedoložil požadované doklady a protože již od roku 1999 neměl ani žádné povolení k provádění geologických prací (rozhodnutí Ministerstva životního prostředí-územní odbor Plzeň ze dne 8. 12. 1998, č. j. 820/773/98, resp. rozhodnutí ministra životního prostředí č. j. M/100065/99 SRK/138/R-813/99), nemohla být následně povolena ani hornická činnost – vyhledávání a průzkum důlními díly. Žádný jiný subjekt v dané oblasti

neměl povolení k provádění geologických prací, a proto je zřejmé, že průzkumné práce v dané lokalitě byly trvale zastaveny. Na základě provedeného dokazování bylo zároveň zjištěno, že někteří účastníci řízení nesouhlasí s povolením hornické činnosti podle plánu zajištění. (Město K. H. a občanské sdružení „Š. n. z.“). S přihlédnutím k těmto skutečnostem Český báňský úřad zastavil řízení o povolení zajištění důlního díla – š. N., neboť organizace je v případě trvalého zastavení provozu v důlním díle povinna provést nikoli jen zajištění, ale přímo likvidaci (§ 10 odst.5 zákona č. 61/1988 Sb.). K namítanému tvrzení žalobce, že se žalovaný nevypořádal se všemi námitkami, které v rozkladu uvedl, uvádí žalovaný, s odkazem na ust. § 62, resp. § 59 správního řádu, že je povinností správního orgánu přezkoumat napadené rozhodnutí v celém rozsahu a nemůže být vázán pouze tím, co v rozkladu uvede některý z účastníků. Nesouhlasí rovněž s tvrzením žalobce o nepřislušnosti Českého báňského úřadu k vydání rozhodnutí, neboť takový postup ust. § 38 odst. 5 písm. a) zákona č. 61/1988 Sb. umožňuje. Snaží-li se žalobce dovodit z ust. § 11 zákona č. 44/1988 Sb., o ochraně a využití nerostného bohatství, že průzkum ložiska nebyl dokončen, a proto mělo být povoleno zajištění štoly, ustanovení, na které odkazuje, však hovoří zcela zřetelně, když stanoví, že příslušná opatření, která se mají provést k tomu, aby se nezmařila důlní díla a neztížilo provádění dalšího průzkumu a využití výhradního ložiska, se provedou při přerušení vyhledávání nebo průzkumu. V daném případě však nedošlo k přerušení vyhledávání a průzkumu, ale k jejich trvalému zastavení. neboť žalobce neměl již žádná potřebná povolení k provádění průzkumných a jiných prací a žádná jiná mu vydána nebyla. Nelze rovněž souhlasit s tvrzením žalobce, že § 17 zákona č. 61/1988 Sb., stanoví, že správní orgán zastaví řízení o hornické činnosti pouze tehdy, pokud žádost nebyla doplněna ve lhůtě. Tato lhůta byla stanovena na 15. dubna 2001, a to jakou lhůtu považuje správní orgán za přiměřenou, je věcí jeho správního uvážení. Použití ustanovení správního řádu o přerušení řízení nelze ve věci použít, neboť úprava v § 17 odst.3 a 5 zákona č. 61/1988 Sb., má před obecnou úpravou správního řádu přednost a odkaz na skutečnost, že běží další řízení související s věcí je zcela bezvýznamná. Žalovaný je názoru, že zákon č. 61/1988 Sb. předpokládá, že organizace předloží všechny potřebné podklady k vydání rozhodnutí už v okamžiku podání žádosti; tato podala neúplnou žádost v roce 1996 a v průběhu správního řízení měla dostatek času, aby chybějící podklady doplnila. Co se týče namítané podjatosti předsedy Českého báňského úřadu dovozované z jeho dopisu ministru K., jednalo se pouze o osobní názor sdělený ministru v obecné rovině podložený zjištěními provedenými ve správních řízeních, rozhodně se nejedná o důkaz o podjatosti. Namítá-li žalobce nesprávný postup při doručování, podotýká žalovaný, že k převzetí doručovaných písemností vždy přímo advokátem došlo, rovněž bylo doručováno do jeho sídla, které je totožné se sídlem žalobce. Neshledává tak námitku za významnou, neboť z právního hlediska je důležité, že došlo k fyzickému převzetí písemností. Žalovaný navrhuje v celém rozsahu žalobu zamítnout jako bezdůvodnou.

K vyjádření žalovaného podal žalobce repliku, v níž poukazuje zejména na to, že nemá žádné právní opodstatnění, odůvodňuje-li žalovaný nevydání povolení k hornické činnosti podle plánu zajištění ve vztahu k povolení průzkumné činnosti. V době podání žádosti měl žalobce platné povolení ke geologickému průzkumu, platné povolení k hornické činnosti ve štole „N.“. Za doby platnosti obou povolení bylo zahájeno správní řízení o povolení hornické činnosti., z tohoto právního i skutkového stavu měl správní orgán vycházet, nikoli předjímat výsledek budoucích řízení o povolení hornické činnosti (viz vyjádření Města K. H. jakožto účastníka řízení ze dne 30. 12. 1996) a tyto skutečnosti vzít jako podklad pro vydání rozhodnutí.

K žalobě podala dále písemné vyjádření osoba zúčastněná na řízení Město K. H. Ve svém vyjádření především apeluje na aktuální reálný stav, sám žalobce koncem roku 2001 znovu požádal o zajištění štol, následně byl vyřešen střet zájmů, neboť žalobce v květnu 2002 změnil původní návrh tak, že věcně a technicky šlo o likvidaci důlního díla štola „N.“ cestou spolehlivého zabetonování štol. Rozhodnutím ze dne 17. 1. 2003 zn. 1359/02 žalovaný tyto práce povolil, rozklad podaný proti tomuto rozhodnutí byl potvrzen a v současnosti je vedeno v této věci řízení o správní žalobě u Městského soudu v Praze pod č. j. 7 Ca 126/2003, nicméně sám žalobce poté v červenci 2002 štolu dobrovolně zabetonoval a vyklidil prostor před ní, tudíž záležitost je věcně vyřízena a podávání neustálých žalob je nutno označit pouze za obstruktivní jednání žalobce. Ve vyjádření dále konstatuje, že se žalobce mylně domnívá, že bylo postupováno dle § 38 odst. 5 písm. a) zákona č. 61/1988 Sb., když ze spisu je nutno dovodit a z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný postupoval podle § 50 správního řádu, tedy rozhodoval z důvodu nečinnosti Obvodního báňského úřadu v Plzni. Poukazuje dále na rozhodnutí o odnětí povolení geologických prací pro vyhledávání a průzkum ložisek vyhrazeného nerostu zlatonosné rudy v průzkumném území K. H. ze dne 8. 12. 1998, č. j. 820/773/98. Rozsudkem Vrchního soudu v Praze č. j. 7 A 43/99-92 bylo toto rozhodnutí zrušeno, i když nebyly zpochybněny věcné důvody odejmutí povolení, poté bylo nové řízení o povolení zastaveno z důvodu, že v mezích povolení geologických prací zaniklo uplynutím času ke dni 31. 3. 1999, a co zaniklo, nelze ani odejmout. Žalobce nedoložil ani doložit nemohl vyřešení střetu zájmů, proto byl dán důvod pro postup žalovaného podle § 17 odst. 5 zákona č. 61/1988 Sb. Z dopisu předsedy Českého báňského úřadu ministru K., který si zúčastněná osoba v rámci práva na informace vyžádala nelze dovodit důvod namítané podjatosti, navíc vyloučení předsedy ČBÚ není možné s ohledem na ust. § 9 správního řádu. Podjatost byla namítnuta až v rámci rozkladu, a proto o ní bylo rozhodnuto v rozhodnutí o rozkladu. Nesprávnosti vytýkané doručování je nutno označit za nedopatření, nemající žádný vliv na vydané rozhodnutí. Žalobce konečně netvrdí, že by došlo tvrzenými nezákonnostmi k jakémukoli zkrácení žalobce na jeho právech, tyto nejsou ve skutečnosti porušením zákona, případně jsou zanedbatelnými nedopatřeními bez dopadu do žalobcových práv. Není také naplněn nezbytný vztah proporcionality mezi namítanou a neprokázanou protizákonností a důsledky vyhovění žalobě. Součástí vyjádření jsou písemnosti prokazující současný stav věci – tj. rozhodnutí vydaná po datu podané žaloby Město K. h. v postavení osoby zúčastněné navrhuje zamítnout žalobu jako nedůvodnou.

V daném případě se jedná o věc, která na Nejvyšší správní soud přešla podle ust. § 132 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále s. ř. s.) z Vrchního soudu v Praze. Podle uvedeného ustanovení Nejvyšší správní soud ve věcech neskončených vrchními soudy, u nichž byla přede dnem účinnosti s.ř.s. dána jejich věcná příslušnost, dokončí řízení zahájená před těmito soudy. Řízení o žalobách podaných podle části páté hlavy druhé zák. č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění účinném do 31. 12. 2002, o nichž nebylo rozhodnuto do dne nabytí účinnosti s. ř. s., se dokončí podle ustanovení části třetí hlavy druhé, dílu prvního s. ř. s.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo a dospěl k názoru, že žaloba je důvodná.

Pro posouzení věci ve správním soudnictví je rozhodující skutkový i právní stav v době rozhodování správního orgánu, který žalobou napadené rozhodnutí vydal, přičemž žaloba je v soudním řízení přezkoumávána v mezích žalobcových návrhů. Soud se proto v souladu s ust. § 75 odst. 1 s. ř. s. nezabýval těmi námitkami ani vyjádřeními, které se

vztahovaly k období po datu vydání napadeného rozhodnutí. Napadeným rozhodnutím které může být předmětem přezkumné činnosti soudu, je rozhodnutí ČBÚ č. j. 2112/01 ze dne 21. 8. 2001, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí o zastavení řízení o povolení hornické činnosti – zajištění důlního díla. Soud se proto nezabýval ani těmi skutečnostmi, které byly v žalobě uplatněny v souvislosti s hornickou činností (vyhledávání a průzkum ložisek vyhrazených nerostů), byly však předmětem jiného správního řízení, nikoli však řízení, jehož výsledkem bylo žalobou napadené rozhodnutí.

Ze spisového materiálu, tak jak byl soudu předložen, vyplynulo, že dnem 3. 12. 1996 bylo na základě žádosti žalobce o povolení hornické činnosti – zajištění důlního díla vzniklého vyhledáváním a průzkumem výhradního ložiska Au a W rudy v k.ú. K. H. zahájeno Obvodním báňským úřadem v Plzni řízení podle ust. § 17 zákona č. 61/1988 Sb. Z důvodu neúplné žádosti, bylo řízení ve smyslu ust. § 17 odst.3 cit. zákona dnem 16. 12. 1996 přerušeno, a to až do doby odstranění nedostatků podání. Dne 12. 3. 2001 byl žalobce opětovně vyzván k doplnění chybějících náležitostí, a to do 15. 4. 2001. Vyjádření, kterými žalobce odůvodňoval nemožnost splnění některých požadavků výzvy (současně probíhající soudní řízení správní o vyřešení předběžné otázky), orgán báňské správy nepovažoval za doplnění žádosti a tím i odstranění nedostatků podání; neshledal rovněž důvod k přerušení řízení dle § 29 s přihlédnutím k § 40 správního řádu. Dne 29. 6. 2001 vydal Český báňský úřad v Praze rozhodnutí č. j. 1638/01, kterým s odkazem na postup dle § 38 odst. 5 písm. a) zákona č. 61/1988 Sb., o hornické činnosti, výbušninách a státní báňské správě řízení o povolení hornické činnosti uvedené v § 2 písm. c) cit. zákona – zajištění důlního díla vzniklého vyhledáváním a průzkumem výhradního ložiska Au a W rudy v k. ú. K. H. - podle ust. § 17 odst. 5 cit. zákona zastavil. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce rozklad, který byl v řízení dle § 61 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení předsedou Českého báňského úřadu zamítnut rozhodnutím ze dne 21. 8. 2001, č. j. 2112/01. V odůvodnění tohoto, žalobou napadeného rozhodnutí, žalovaný uvádí, že návrh na zahájení řízení byl předložen věcně a místně příslušnému orgánu státní báňské správy – Obvodnímu báňskému úřadu v Plzni, který rovněž vyzval organizaci k doplnění žádosti. Skutečnost, že rozhodnutí o zastavení řízení vydal Český báňský úřad, je odůvodněna nečinností správního orgánu, tedy postupem dle § 50 zákona o správním řízení. V dalším žalovaný převzal argumentaci obsaženou v rozhodnutí o zastavení řízení, vycházející především z okolností týkajících se ukončení průzkumné činnosti, resp. nesplnění povinnosti uložené organizaci v § 16 odst. 2 zákona č. 61/1988 Sb., a to tím, že neuvedla neprodleně použité nemovitosti do předešlého stavu a neuvědomila o tom vlastníka (správce) nemovitosti. Nemožná podjatost vedoucího pracovníka ústředního orgánu je odůvodněna tím, že právě naplnění požadavku zákona na vytvoření komise, která připravuje podklad pro rozhodnutí, má zajistit nejvyšší možnou míru objektivitu při rozhodování. Tato podmínka byla splněna a rozhodnutí bylo vydáno v souladu s návrhem komise.

Podle ustanovení § 17 odst. 1 zákona č. 61/1988 Sb. předkládá organizace žádost o povolení hornické činnosti uvedené v § 9 až 11 a § 13 s předepsanou dokumentací a doklady obvodnímu báňskému úřadu. Neposkytuje-li předložená žádost a dokumentace dostatečný podklad k posouzení, vyzve obvodní báňský úřad organizaci k doplnění; nebyla-li žádost ve stanovené lhůtě doplněna, řízení o povolení hornické činnosti obvodní báňský úřad zastaví.

Orgány státní báňské správy jsou podle ust. § 38 odst.1 cit. zákona Český báňský úřad v Praze a obvodní báňské úřady., s územní působností vymezenou dle § 38 odst. 2; věcnou působnost orgánů státní báňské správy vymezují potom ust. § 39 - 41 cit. zákona.

Podle ust. § 38 odst. 5 cit. zákona v zájmu zhospodárnění výkonu státní báňské správy nebo v jejím důležitém zájmu Český báňský úřad může a) pověřit plněním některých úkolů státní báňské správy jiný než místně příslušný obvodní báňský úřad nebo je sám převzít, b) pověřit obvodní báňský úřad některými úkoly, které jinak přísluší Českému báňskému úřadu.

Úkoly, které plní Český báňský úřad, resp. obvodní báňské úřady, tzn. jejich věcnou působnost, vymezuje ust. § 40, resp. § 41 cit. zákona.

Kritérium věcné působnosti určuje, jaký druh správních úřadů a jakého stupně je příslušný provést celé správní řízení a vydat správní rozhodnutí, přičemž správní orgán musí dbát na dodržení své věcné příslušnosti v celém průběhu řízení. Není vyloučeno, aby některé procesní úkony tam, kde to zákon připouští, vykonal věcně i místně nepříslušný správní úřad (např. provedením procesního úkonu dožádání). Při provedení takových jednotlivých úkonů však nedochází ke změně místní ani věcné příslušnosti. Nejedná se v daném případě o delegaci, která by zakládala věcnou, resp. místní příslušnost správnímu orgánu, kterému by jinak ze zákona nenáležela. Věcně příslušný správní úřad nemůže tak postoupit věc k projednání a rozhodnutí ani správnímu úřadu vyššího či nižšího stupně ani správnímu úřadu jiného druhu s výjimkou, kdy tak výslovně stanoví zákon.

Z ustanovení § 38 odst.5 zákona č. 61/1988 Sb., nelze podle názoru Nejvyššího správního soudu dovodit dostatek kompetence Českého báňského úřadu k vydání rozhodnutí o zastavení řízení podle § 17 odst.5 cit. zákona v řízení zahájeném Obvodním báňským úřadem v Plzni, jakožto orgánem věcně i místně příslušným.

Z právní úpravy účinné v době rozhodování správních úřadů jednoznačně vyplynula místní i věcná příslušnost pro řízení ve věci Obvodního báňského úřadu v Plzni; ust. § 1 odst.2 vyhl. ČBÚ. č. 15/1995 Sb., o oprávnění k hornické činnosti a činnosti prováděné hornickým způsobem z 3. 1. 1995, stanoví, že k vydání oprávnění je místně příslušný obvodní báňský úřad v jehož obvodu působnosti má právnická nebo fyzická osoba sídlo, popř. místo podnikání nebo bydliště. Není-li takové místo na území České republiky, řídí se příslušnost podle místa zamýšlené činnosti, k níž je oprávnění třeba. Obvody působnosti obvodních báňských úřadů byly vymezeny vyhl. ČBÚ č. 56/1982 Sb. ze dne 27. 4. 1982, kterou se určují obvody působnosti obvodních báňských úřadů, se změnami provedenými vyhl.ČBÚ č. 120/1993 Sb. ze dne 31. 3. 1993. Co se rozumí úkoly státní báňské správy, lze zcela nepochybně seznat mimo jiné i z posledně citovaného právního předpisu, když právě zde ČBÚ stanoví výslovně podle § 38 odst. 5 písm. a) zákona č. 61/1988 Sb. v čl. I., bod 1. odst. 2 změnu v místní působnosti, když plněním úkolů státní báňské správy při kontrole plnění povinností vyplývajících z právních předpisů, které upravují výrobu výbušnin, se pověřuje Obvodní báňský úřad v Příbrami. (speciální působnost založená tomuto báňskému úřadu byla zachována, resp. byla rozšířena i vyhláškou ČBÚ č. 306/2002 Sb., kterou se určují obvody působnosti obvodních báňských úřadů a kterou byly výše citované předpisy zrušeny). Logickým výkladem ust. § 38 odst. 5 písm. a) a b) zákona č. 61/1988 Sb., když tato ustanovení je nutno vykládat v kontextu, nelze dospět k jinému závěru, než že úkolem, který na sebe je oprávněn Český báňský úřad převzít je pouze taková rozhodovací, dozorová, nebo povolovací činnost, jako celek, která je obsahem zákonem vymezené věcné působnosti obvodního báňského úřadu. Jazykovým výkladem samotného slova „úkoly báňské správy,“ jakož i obsahem tohoto výrazu, nelze dospět k závěru, který správní orgán učinil, a to, že

takovým úkolem je i jednotlivý úkon správního úřadu. Z takového výkladu by bylo možno dovodit, že i některé úkony Českého báňského úřadu, jakožto ústředního orgánu státní báňské správy mohou činit obvodní báňské úřady. Takový výklad ad absurdum je nutno odmítnout. Správní orgán, jinak nepřislušný k rozhodnutí, je oprávněn provést v řízení jednotlivé úkony, resp. i rozhodnout ve věci samé, ale v takovém případě se nejedná o rozhodování správního orgánu v rámci „přenesené působnosti“, jak má na mysli ust. § 38 odst. 5 cit. zákona.

Podle ust. § 44 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, o provedení jednotlivých úkonů v řízení mimo obvod své působnosti může správní orgán požádat jiný správní úřad téhož nebo nižšího stupně, tzn. úřad jinak místně, resp. věcně nepřislušný (např. provedení důkazů, místního ohledání, svědecké výpovědi, apod.). V důsledku dožádání však nedochází k delegaci příslušnosti.

Podle ust. § 50 zákona č. 71/1967 Sb., za situace, kdy správní orgán příslušný k rozhodnutí je nečinný, lze za předpokladu, že to povaha věci dovoluje a nápravy nelze dosáhnout jiným způsobem, aby správní orgán, který by byl jinak oprávněn rozhodnout o odvolání, sám ve věci rozhodl.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v projednávané věci se nejednalo v případě vydání rozhodnutí podle § 17 odst. 5 zákona č. 61/1988 Sb., Českým báňským úřadem o úkon dle § 44, resp. § 50 zákona č. 71/1967 Sb. Bylo-li rozhodnutí vydáno, jak je označeno i v jeho výroku a sám žalovaný tak znovu uvádí i ve svém vyjádření, podle ust. § 38 odst. 5 písm. a) zákona č. 61/1988 Sb., učinil tak orgán věcně nepřislušný. Pokud žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí odůvodňuje postup správního orgánu ve smyslu ust. § 50 zákona č. 71/1967 Sb., činí tak zcela mimo výrok rozhodnutí, které přezkoumával. Žalovaný se nikterak v rozhodnutí o rozkladu nezabýval námitkou žalobce o nepřislušnosti úřadu k vydání rozhodnutí a na místo toho odůvodnil postup při vydání rozhodnutí skutečností, která v řízení nebyla nikterak uplatněna. Ačkoli sám žalovaný uvádí, že povinností správního orgánu rozhodujícím o rozkladu je v souladu s ust. § 59 odst. 1 správního řádu přezkoumat napadené rozhodnutí v celém rozsahu a nemůže být proto vázán pouze tím, co v rozkladu uvede některý z účastníků, této povinnosti nedostál, když nejen, že se nevypořádal dostatečně se všemi námitkami v rozkladu uplatněnými, ale nezabýval se ani skutečnostmi, které je povinen zkoumat z moci úřední, a to především tím, zda jsou splněny základní podmínky řízení, mezi jinými i věcná příslušnost.

Uvádí-li, že Český báňský úřad rozhodl na základě ust. § 50 správního řádu, nelze takový postup dovodit nejen ze samotného rozhodnutí Českého báňského úřadu, v němž je ve výroku odkazováno na postup dle § 38 odst. 5 zákona č. 61/1988 Sb., ale ani ze spisového materiálu ani z průběhu samotného řízení. Odůvodnění podle ust. § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb. musí obsahovat skutečnosti, které byly podkladem pro rozhodnutí, jakými úvahami byl správní orgán veden při hodnocení důkazů a rovněž i použití právních předpisů, na základě, kterých rozhodoval. Smyslem odůvodnění správního orgánu je jednak doložení správnosti i zákonnosti postupu správního úřadu, jakož i vydaného správního rozhodnutí. Odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí však obsahuje skutečnosti, kterými je stvrzována správnost postupu správního orgánu, který však v řízení, před tímto orgánem nebyl vůbec uplatněn, při použití právního předpisu, podle kterého v meritu věci posupováno nebylo.

Předseda žalovaného úřadu si patrně byl vědom chybného postupu orgánu I. stupně, když ve svém rozhodnutí poukázal na ustanovení § 50 správního řádu, avšak tím nemohl bez

dalšího napravit pochybení, jehož se prvostupňový orgán dopustil. Podstata porušení zákona správním orgánem prvního stupně nespočívala v záměně procesních předpisů, nýbrž v atractionu pravomocí v oblasti hmotného práva, jež mu však nebyly zákonem vyhrazeny, když aplikoval ust. § 38 odst. 5 zákona č. 61/1988 Sb., domnívaje se, že mezi jeho pravomoce patří vstoupit do probíhajícího správního řízení a jej ukončit. Bylo úkolem žalovaného, aby v rozkladovém řízení toto pochybení označil a rozhodnutí správního orgánu I.stupně zrušil. Namísto toho žalovaný vytčené pochybení konvertoval do podoby procesního postupu, jež je dle výše citovaného ustanovení správního řádu možný. Takovýto postup však soud neshledává správným a odpovídajícím zákonu. Proto také rozhodnutí žalovaného předsedy úřadu zrušil pro vady řízení a z důvodu procesní ekonomie i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tomu však pro nezákonnost (§ 76 odst. 1 písm. c) a ust. § 78 odst. 3 s. ř. s).

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Řízení ve věci bylo zahájeno 27. 12. 2001. Podle § 133 s. ř. s. odměna za zastupování advokátem nebo notářem v řízeních, která byla zahájena přede dnem účinnosti tohoto zákona (1. 1. 2003), se stanoví podle dosavadních předpisů. V daném případě je třeba postupovat podle vyhlášky č. 484/2000 Sb. účinné od 1. 1. 2001, kterou se stanoví paušální sazby výše odměny za zastupování účastníka advokátem. Ve věcech žalob a opravných prostředků proti rozhodnutím orgánů veřejné správy a správních orgánů činí sazba odměny 3500 Kč (§ 11 citované vyhlášky). K tomu přísluší paušální částka jako náhrada výdajů podle § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. ve výši 75 Kč za jeden úkon, v daném případě 2 x 75 Kč (za převzetí věci a sepsání žaloby), tj. 150 Kč. Žalobci dále přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek 1000 Kč. Celkem jeho náklady činí 4650 Kč. Protože soud osobě zúčastněné na řízení žádné povinnosti, aby s nimi bylo spojeno vynaložení nákladů, neukládal, právo na náhradu nákladů jí tak podle ust. § 60 odst. 5 s. ř. s. nevzniklo.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.)

V Brně dne 31. 3. 2004

JUDr. Václav Novotný
předseda senátu